

ΗΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΠΕΡ. ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ένα χειμωνιάτικο βράδι, ενώ έξω χιονίζει και φυσούν άγριος και λυσοσμένοι αϊάνοι, μέσα στον πύργο των Βιλλανδρώ, ψυχροπαγει ό γηραιός κόμης Γασπάδ Βιλλανδρώ. Γύρω του είνε μαζεμένοι οι εύγενοι του είνε μαζεμένοι του πύργου. Πλάϊ στον έτοιμοθάνατο θρησού γονατιστό ή πανωραία κόρη του Άρτεμις Βιλλανδρώ και ό μνηστήρ της, ό πρόφιμος εύπατρός Άννας Μονμορανού.

Ό έτοιμοθάνατος αιδωάρομο; τον θάνατο να προσγγίη, ζητάει από την κόρη του και τον άρραβωνιαστικό της; να του όρκιστούν δι ή αγαπιούνται μέχρι θανάτου όταν αυτός λείνει άπ' τον κόσμο, δι θάνα άρραβωνιασμένοι ό ένας στον άλλο, δι τίποτε δέν θά τους χωρίση. Η Άρτεμις όρνίκεται δι θά είνε πιστή και άφοσιωμένη στον μέλλοντα σύζυγό της. Ό Μονμορανού όρνίκεται επίσης δι θά την προστατεύη, δι θά γίη δύντορος πατέρας της. Ό Γασπάδ Βιλλανδρώ άνακουφίζεται άκούοντας τους όρκους των και πεθαίνει ήρος...

Τουνοχρόνος γ' άνει στον πύργο κατάκομος από τό μακρύ ταξίδι του ό άρόμοτος Ιππότης Πέτρος Τροάιλ, μυσισάν τον Μπαγιό. Έρχεται ν' άναγγείη δι ό Λουδοβίκος ό 12ος άπέθαε και δι άνέλαθε την βασιλείαν Φραγκισκος ό Α'. Ό νέος Βασιλέας Φραγκισκος ζητεί πλησίον του τον Άνναν Μονμορανού.

Ό Ιππότης του Μπαγιό και ό άρραβωνιαστικός της Άρτέμιδος Βιλλανδρώ πρέπει να άναγορήσουν την ίδια νύχτα. Είνε άνάγκη να βρισκούνται στο Παρίσι τό ταξίτερον. Ό Βασιλέας Φραγκισκος έτοιμάζει έκστρατείαν...

Ό Άννας Μονμορανού συγκινείται και δακρύζει προκειμένου να εγκαταλείψη την μνηστήρ του. Ό Ιππότης του Μπαγιό τον παρηγορεί. Τότε ό Μονμορανού τον άνομοι την καρδιά του και του άποκαίηπει τό μουσικό τον πόνο. Η Άρτεμις, ή πανωραία και γοητευτική που τόσο τον έλάτρευε, ποί δέν μοροσθε να ζήση χωρίς αυτόν, ποί όρκίστηκε να τον λατρέύη μέχρι στον έτοιμοθάνατο πατέρα της, μετεβλήθη τοίς τελευταίους μήνας έπιτέως...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Δέν τό έξέρετε λοιπόν; Αγάπησα όπως και σεις, περισσότερο από σάς και ύπέρτατα στα δέν θά ύποφέρατε σεις, γιατί με περιφρόνησαν και με παραγκώνισαν... Έσείς όμως δέν έχετε να φοβηθήτε ένα τέτοιο πράγμα, γιατί και νεός είσθε και ώραιός και πλούσιος και εύγενής... Γιατί λοιπόν να ύποφείρετε και τί φοβάστε;

— Τά πάντα! άπάντηση ό Μονμορανού με βαθεία φωνή.

Ό Μπαγιό τον κοίταξε τότε ξαφνιασμένος και τον έρώτησε:

- Συμβαίνει τίποτε;
- Ό νέος όμως άντι να του άπάντηση, του είνε:
- Ιππότα, είδατε την Άρτεμις, την μνηστήρ μου;
- Δέν την είδα και τόσο καλά. Αλλά όπως μόπορεσα να κρίνω βλέποντας την μέσ' από τους πέπλους του πένθους της, ή γοητευτική κι εύγενική μορφή της φανεράναι ψυχή άγνή και άδολή.

— Πολύ καλά την ψυχολογήσατε... Και τώρα, Ιππότα, κάνέτι μου μιά χάρη.. Αφήστε με να σάς άνοιξη την καρδιά μου, να σάς πώ όλα τα μυστικά μου όπως θά τάλεγα στον ίσιο τό Θεό... Μοί τό ύπερέπετε;

Ό Μπαγιό πήρε τότε τό χέρια του βαρώνου μέσα στά δικά του και του είπε:

- Σας άκούω.
- Έδώ και τρεις μήνες, ή Άρτεμις ήταν ακόμα ζωηρό και πασίχαρο, ένα άγγελουδι χωρίς καμιά φροντίδα, που κάθε στιγμή γελοούσε και τραγουδούσε σαν πουλάκι... Μ' αγαπούσε τότε...

— Ίσως τό αισθημά της έμοιαζε με την άγάπη της άδελφής; προς τον άδελφό ή προς τον έρωτα μιάς κόρης προς τον μέλλοντα σύζυγό της; τελωσπάντων όμως μ' αγαπούσε. Όταν δέν ήμουν κοντά της έτρεχε να με βρή και όταν έφευγα από τά πλάϊ της με

Θά πολεμώ πλάϊ σου! Δέν θά σ' εγκαταλείψω στιγμή !..

φώναζε. Κι άρχιζε τότε να φλυαρή, να παίξη και να γελά... Ύπληξαν και στιγμές που γίνονταν έξωφανα σοβαρή, μα ή σοβαρότης της ήταν τόσο παιδίστικη, όστε μ' έκανε να γελά χωρίς να θέλω... Έπλαθε σχέδια τόσο τολμηρά για τό μέλλον μας όστε διά της βίας συγκρατούσα τον έαυτό μου για να μην γελάσω. «Όταν θά γίνω ή μικρή σας βαρώνη, μοι έλεγε, θά πάμε να καταλάβουμε τό Καλαί έπί κεφαλής στρατού από τολμηρούς γερμανούς καρλαλάρηδες... Όταν δε, όπως είνε φυσικό θά νικήσουμε, εού θά γίνης βασιλιάς και εγώ ή βασίλισσά σου.»

Ό Μονμορανού καθώς τ' έλεγε αυτά στέναξε βαθεία και σκούπισε τά δάκρυά του.

— Ναί, φίλε μου, συνέχισε ό Άννας Μονμορανού, ή Άρτεμις δέν είνε πλέον ή ίδια. Μετεβλήθη παραδόξως. Άλλαξε, είνε άγνώριστη... Κάποιο μυστήριο κρυβεται κάτω από την μεταβολή της αυτή, κάτω άπ' τή θλίψη της τή άνεξήγητη.

— Και δέν μοροσθε να μάθετε τίποτε σχετικώς με τή μεταβολή της αυτή; ούτως ό Ιππότης του Μπαγιό.

— Έφρόντισα ν' άνακαλύψω τό μυστήριο αυτό, μα όλοι οι κόποι μου πήγαν χαμένοι.

— Είπατε πός ή άρραβωνιαστική σας άλλαξε και σάς φέρεται με λύπη και άγωνία άνεξήγητη και μυστηριώδη εδώ και τρεις μήνες;

— Ναί. Πρό τριών μηνών στίς 5 ή στίς 6 του Οκτώβρη είναν μαζεμένοι στον πύργο των Βιλλανδρώ πολλοί εύγενείς. Δέν έλειπε άπ' τή συγκέντρωση αυτή κανείς άπ' τους εύπατρίδας που κατοικούν εδώ γύρω. Γέροι και νέοι Ιππόται, κόμητες και βαρώνοι ήσαν παρόντες πλην ενός...

- Πλην ενός;
- Ναί, πλην του Σίμωνος Βάζα.
- Και γιατί αυτό;
- Γιατί μεταξύ του οικου των Βιλλανδρώ και του Βάζα ύπάρχει κάποια παλιά έχθρα, κάποιο προγονικό μίσος, χρονολογούμενον άπ' τον δέκατο τέταρτο αιώνα. Η έχθρα αυτή μεταξύ των δύο οικοτιών μεταβήθη από πατέρα σ' παιδί, έπί γενεάς γενεών κι έτσι ό γείτονος μίς Σίμων Βάζας ούτε προσεκλήθη ούτε παρίστατο στην συγκέντρωση αυτή, ή όποία διοργανώθη άπ' τον Γασπάδ Βιλλανδρώ, προκειμένου να γίνη ένα μεγάλο κυνήγι γι' άρκοιδες.

— Υπάρχουν άρκοιδες εδώ γύρω;

— Είναν έμφανισθεί μερικώς έκείνον τον καιρό. Μιά μάστιχα όρχιτηκε κι έφαγε μιά γορά κοντά στό Κόκκινο Καπλιεύ. Η γορά αυτή είνε ένα παιδικό πέντε ως έξη χρονών πουταν τέρας άσημίας. Μετά τό θάνατό της τό παιδί έμεινε όρφανό και τό καρέλαβε νάο άναθεώση όμως στρατιωτικός από τό Τάλεμον... Άς έπαύσθη όμως στην κυρίως ιστορία που πρόκειται να σας διηγηθώ. Τήν ημέρα του κυνηγιού ό πόθος παρουσίαζε έιράσιμη όψη. Ιππόται και άκόλουθοι εύγενείς και ύποφείτα, ήσαν ντυμένοι θαμάρσια και πανοπλία. Τά άλογα χλωμιντρούσαν άνυπόμονα, τα σκυλιά γαύγαν άπειλητικά, σαλπίσματα άντηχούσαν στον άέρα. Στην κυνηγετική αυτή έδδρομη έλάβαινε μέρος μαζί με τον πατέρα της και τους άλλους εύγενείς και ή άρραβωνιαστική μου, ή Άρτεμις Βιλλανδρώ. Έπρεπε να την έβλέπω με την κυνηγετική της φορασιά πάνω σ' άράπικο άτι της, για να μείνετε πραγματικώς έκθαμβος. Έγώ δέν έχόρταινα να την κοιτάζω. Ημουν τόσο εύτυχιόμομος τήν ημέρα αυτή!... Δέν ύποπευόμουν καθόλου τί έπρόκειτο να έπακολουθήση...

Όταν έφτάσαμε στο δάσος καλάπιντες, ό σκύλοι και οι κυνηγοί που μās συνόδευαν κατόρθωσαν να ξετρούσσουν γρήγορα τίς άρκοιδες. Τους όρχιτακος έπάνω άράχτησι. Έξωφνα όμως συνέβη κάτι τό τρομερό. Μιά μεγαλόσωμη άγοιμενική άρκοιδα, κυνηγημένη από παντού όρχιτες γρυλλίζοντας άπειλητικά προς τό μέρος της Άρτέμιδος. Η άρραβωνιαστική μου δέν τρόμαξε καθόλου. Τοίμασε τό όπλο της και περίμενε τό θηρίο με ψυχραιμία. Τό άλόγο της όμως αφηνίασε, χλωμιντροσε άγρια και έφυγε σαν άστραπή μέσα στό δάσος!...

Δέν ήμουν αυτή τή στιγμή κοντά στην άρραβωνιαστική μου για να τρέξω κατόπι της. Κι' ό πατέρας της έπίσης βρισκόταν σ' άλλο μέρος του δάσους.

Έτσι τό άγοιμένο άλόγο της πήρε ένα στανδρομόμ και χάθηκε μέσα στό δέντρο και στους θάμνους. Μερικοί έυλοκόμοι που βρισκόνουσαν σ' άπόσταση τεσσάρων λευγών μακριά άπ' τό μέρος που κυνηγούσαμε, είδαν κατάπληκτοι να περνά από μακριά τό άλόγο της δεσποίνιδος Βιλλανδρώ. Η Άρτεμις ήταν γαντζωμένη σή χαιτή του. Έ-

φευγα τόσο γρήγορα τὸ ἄλογο τῆς δεσποινίδος, ἦταν τόσο ἀγριεμένο, πού χάρθηκε ἀπ' τὰ μάτια τους σάν νάχε φτερά!

Γιὰ μιὰ στιγμή νόμισαν κι' οἱ ἴδιοι πῶς ἐπρόκειτο περὶ ὀφθαλμαπάτης. Δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους. Ἡ γρηγοράδα τοῦ ἄλογου τοῦς κατέπληξε. Οὐτε καὶ μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τίνος ἦταν τ' ἄλογο καὶ ποιὰ ἦταν αὐτὴ πού τὸ καβαλλίκευε. Τὴν ἔβλεπον γιὰ νεράϊδα!...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ ἐθαυμάζομαι ὀρεκτὰ μακρὰ ἀπ' τὸ μέρος πού συνέβησαν ὅλα αὐτὰ δὲν ἤξερα, δὲν ὑποτινόμενον τίποτα. Νόμιζα πῶς ἡ Ἄρτεμις βρισκεται κοντὰ δὲν πονεῖρα της. Μὰ κι' ὁ ἴδιος ὁ Γασσάρης Βιλλανδρῶ ἦταν ἠγνός, φανταζόμενος πῶς ἡ Ἄρτεμις βρισκεται κοντὰ μου...

Μόλις κοντὰ τὸ ἴπωμα, ὅταν οἱ σάλπιγγες ἐσήμαναν ἀποχώρησι καὶ συγκεντρώθηκαν ὅλοι, ὀντιληγ θήκαμε τὴν ἀπουσία τῆς μηστῆς μου. Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισία μου, φαντασθῆτε τὴν ἀπόγωση καὶ τὸν τρόμο, πού μὰς κατέλαβε ὅλος... Τὸ δάσος τοῦ Βάσα κρύβει ὁλόκληρο τὸ δάσος... Ἐν' ἄφηνιασμένο ἄλογο εἶν' ὀδύνητον νὰ μὴ πιγιῆ στους μεγάλους χιμαύρους του καὶ νὰ πακισθῆ στους τεραστίους βράχους του!... Κόντευα νὰ τρελλαθῶ... Μοῦ φαίνονταν ὅτι ἔβλεπα κιάλας τὸ σῶμα τῆς πολυγαμπρῆς μου Ἀρτέμιδος, καταπληρωμένο, αἰμόφυρτο, ὅτι τὴν ἔβλεπα τελοσπάντων νεκρή...

Ὁ Μονμοραναῖ, λέγοντας αὐτὰ σκέπασε τὸ πρόσωπό του με τὰ χέρια του σὰ νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ τίς φοβερὰς ἀνομιλίες του.

— Πράγματι ἦταν φοβερὸς αὐτό... ψυθίρις ὁ Μπαγιάρ.

Ὁ κόρης Γασσάρ, οἱ ἄλλοι εὐπατρίδες κι' ἐγὼ, ἐξακολουθήσαμε ὁ βαρώνος, ὀρμήταμε πρὸς ὅλας τίς διευθύνσεις, ἐτοιμοὶ ν' ἀνασκαλεψόμεθα ὁλόκληρο τὸ δάσος... Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀναζητήσεις μας ἐν ἔφερον κανένα ἀποτέλεσμα, ἀλλ' ἔξωσαν, καθὼς εἶχε ἀρχίσει ἀ πῆφῃ ἡ νύχτα, ὁ κόρης Βιλλανδρῶ ἐβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς... Ἰχε δὴ τὴν Ἄρτεμι νὰ προσβῆ ἀπὸ τὰ βάθος ἐνὸς σκοτεινοῦ δρομοῦ καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς αὐτόν... Ἦταν ἀπάνω στὸ ἄλογο τῆς πού φαίνονταν ἐξαντλημένο ἀπὸ τὸν παράφορο δρόμο του... Ἀκούγοντας τὴν κραυγὴ τοῦ κόρητος, ἔτρεξε σάν τρελλὸς καὶ σὲ λίγο βρεθῆκα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κόρης του... Ἡ Ἄρτεμις, μολοντοὶ δὲν εἶχε καμιὰ πληγὴ στὸ σῶμα της, ἦταν γλωμῆ σάν τὸ μολύβι καὶ ἐτρεμε σύγχωρη... Ὅταν τὴν ἐρωτήταμε σχετικῶς μὰς ἀπάντησε ὅτι ἡ συγκίνησις της ὀφειλετο μόνο στὸ φόβο της, ὁ ὀποτις, ἄλλωστε, ἦταν πολὺ φυσικός. Δὲ θυμόταν πόση ὄρα εἶχε διαρκέσει ἡ ἀπουσία της, σάν νὰ τὴν σκέπασε τὴ μνήμη ἑνὰς πυκνὸς πέπλος... Δὲ θυμόταν τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι βλέποντας τὸ θάνατο μπροστά της, εἶχε ἀναλογιστῆ τὸ Θεὸ καὶ τὸν πατέρα της. Τὸνομά μου δὲν τὸ πρόφερε καθόλου σπὴν κρίσει ἐκεῖνη στιγμῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα δυνάτος πνεύτος τῆς παρουσιάστηε κι' ἐπὶ δεκατέσσε μέρες ἐπάλεσε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου... Ἐπειτα ἀρχισε ἡ ἀνάφωσις... Μὰ ἂν τὸ σῶμα της ἐγενε καλὴ, ἡ ψυχὴ της ἐξακολουθήσε νὰ παραμένῃ ἀσθενής... Ἡ Ἄρτεμις ἀπο τότε εἶνε πάντοτε σκεπτικῇ, θλιμμένη, ἀνήσυχη... Ὡ Ἰπλότα, καθὼς φαίνεται, δὲ με ἀγαπᾷ πιά!... Ναί, ναί, ἡ Ἄρτεμις δὲν με ἀγαπᾷ.

— Φαντάζεστε ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον; ῥώτησε ὁ Μπαγιάρ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μακρὰ σιωπῇ.

— Ὅχι! γῶναξε ὁ Μονμοραναῖ, ὅχι, ἐκατὸ φορὸς ὄχι!... Ὡ, μωρὸν νὰ τὸ βεβαιώσω ὅτι δὲν συμβαίνει ἐνὰ τέτοιο πράγμα!... Μήπως πρὸ ὀλίγων ὁμῶν ἀκόμη δὲν δροκίστητε στὸν ἐτοιμοθάνατο πατέρα της, ὅτι θὰ γίνῃ σύζυγός μου, σὺζῆτος ἀφοσιωμένη καὶ πιστῇ!... Ὡ τολμοῦστε τάχα μιὰ κόρη, τόσο εὐγενῆς σάν κι' αὐτῇ, νὰ ἐπινοήσῃ; Ὅχι!... Ποτέ, Ἰπλότα μου!... Τὸ μυαλό μου πάει νὰ νὰ χασῇ ἀναζητώντας τὰ μυστηριώδη αἰτία τῆς ξαφνικῆς αὐτῆς μεταβολῆς... Καταλαβαίνω καλὰ ὅτι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης ὑπάρχει κάτι τὸ ἀνεξήγητο, καὶ ἀκατανόητο... Καὶ τὸ τρομερὸ τῆς ἐχει συμβεῖ καὶ σ' αὐτὸ ὀφειλεται ἡ μεταβολὴ αὐτῆ. Φαντάζομαι ὅτι, ἂν φύγω μακρὰ της μαζὶ σας, σὰ τὴν χᾶσω γιὰ πάντα... Πέστε μου τί πρόκειται νὰ κάνω, Ἰπλοτα;... Πέστε μου σεῖς, ὁ ὀποτις προκειμένο γιὰ ζητήματα τιμῆς εἶστε ὁ πῶ ἀσθενικός κριτής... Ὑποδειξάτε μοι τὸ δρόμο πού πρέπει ν' ἀκολουθήσω κι' ἐγὼ, ὀποισὸδήποτε κι' ἂν εἶνε ὁ δρόμος αὐτός, θὰ τὸν ἀκολουθῶ!

— Ἄκουσε, φίλε μου, εἶπε με κάποια μελαγχολία ὁ Μπαγιάρ, ἡ δεσποσύνη ντὲ Βιλλανδρῶ πλησιάζει πιά σπὴν ἡλικία, κοντὰ τὴν ὀποια μὴ φαντασιολογῆσαι μπορεῖ νὰ παρασση μιὰ γυναίκα σπὴν καταστροφή, μὰ ὅταν ἡ γυναίκα αὐτῆ εἶνε ἀγνή καὶ ἄδολη σάν τὴν μηστῆ σας φταίνει ἕνα πράγμα μόνο, πού θὰ μπορεῖ νὰ τὴν συγκρατῇ κι' ὅταν ἀκόμα βρισκεται στὰ χεῖλῃ τοῦ γρημοῦ...

— Πέστε μου, σὰς παρακαλῶ, τί εἶναι αὐτό; ῥώτησε με ἀγωνία καὶ ἀνυπομονήσῃ ὁ νεαρὸς βαρώνος.

— Θὰ εἶ: τὸ πῶ... Ἀκούστε με ὀμις πρῶτα. Ἡ ἀκαταστασία σπὴν ὀποια θὰ λάβετε καὶ σεῖς μέρος, θὰ εἶναι μεγάλῃ κι' ἐπίπονη... Ὁ νέος βασιλεὺς μας Φραγ-

κίσκος Α', εἶνε ἀπὸ τοῦς μεγάλους ἐκείνους πολεμιστῆς τῶν τραβᾶνε πάντοτε μπροστά, φωνάζοντας: «Ὅποιοι μ' ἀγαπᾷ, ἀς με ἀκολουθήσῃ!...» Ὅσοι δὲ τὸν ἀκολουθῆσαν πιστὰ, θὰ βραβευθῶν ἀπὸ τὸν ἴδιο γιὰ τὴν ἀφοσίωσή τους αὐτῇ. Προβ' ἐπο μὰξς ἄγριες καὶ ἡ καρδιά μου, καρδιὰ παλαιῦ στρατιώτου, σικρταίε γιμάτῃ χαρὰ ἀπὸ τῶρα κῆτο ἀπὸ τὸν θάρακά μου... Σὲ ἕναν τέτοιο πόλεμο, ἐσεῖς ὁ ἀπόγονος τῶν πανενδόξων Μονμοραναῖ, πρέπει καὶ νὰ κάνετε ἀληθινὰ θαύματα, γιὰ νὰ μὴ μικρῆνῃ ἐπὶ τῶν ἡμεῶν σὰς ἡ δόξα τῆς οἰκουμένης σας... Πρέπει στὴ δόξα της νὰ προσθέσετε καὶ σεῖς νέα δόξα, κερδισμένη με τὸ σπαθὶ σας...

Ἰπλότα, ἀπάντησε τότε μ' ἐνθουσιασμό ὁ βαρώνος Ἄννας Μονμοραναῖ, σὰς ὑπόχρωμαι εἰς τὰ φρονᾶ ἄξιος τῶν προγόνων μου... Ὅσα πολεμῆμα μαζὶ σας... Δὲν θὰ εἶνε ἐγκαταλείψω ὅσες στιγμῆ... Πολεμῶντας κοντὰ σας δὲ θὰ χρειασθῶ νάναξητῆσθε ἄλλο τὸν ἦρα, τοῦ ὀποτιοὺ νὰ κατορθώματα θὰ με κάνων κι' ἐμένα ἦρα.

Ἐαν, βαρώνω μου, εἶπε ὁ Μπαγιάρ, σεῖς με θεωρεῖτε τώρα ὡς τὸ προτιμοὺ τὸ ἦρασὺ τὸν ὀποτιο πρέπει καὶ σεῖς νὰ ἐνασκαλέσετε, αὐτὸ ὀφειλεται σεῖς συγγενεῖς προσπαθῆτε πού κατέλαβε ὁ ὀλη μου τὴ ζωὴ γιὰ νὰ μιμηθῶ τοῦς ἀνυπερβλήτους σπὴν ἀνδρεία προγόνων σου... Λοιπὸν, βαρώνε, ἂν φριβᾶσε, μὴ τῶς ἐνῶ σεῖς θὰ βρισκεστε μακριὰ, σὰς κλέψῃ κανεῖς ἄλλος τὴν καρδιὰ τῆς ἀγαπημένης σας, τότε κάνετε ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὀποιο εἶνε ἕνα λόγος προηγουμένως: παντρευθῆτε τὴν ἄπο τῶρα... Περβᾶλλατε τὴ δεσποσύνη Βιλλανδρῶ με τὸ χάλινο πού μιὰ εὐγενῆς καὶ τιμια σὸν κι' αὐτῇ γυναίκα, δὲν τολμάει ποτε νὰ τὸν συντηρῆ... Δώστε της τὸ δνομά σας...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μπαγιάρ ὁ βαρώνος Ἄννας ἀνακρίθησε ὀλόκληρος καὶ τὸν ἐκοίταε με θαυμασμό...

Μιὰ βαρὼνῃ Μονμοραναῖ, ἐξακολουθήσε, ὁ ἀτρόμητος καὶ ἀφεγάδιαστος Ἰπλότης, δὲ μπορεῖ νὰ παραβῆ ποτε τὰ πρὸς τὴν τιμὴ καθήκοντῃ της... Ὅσο δὲν εἶνε σὺζῆτος σας, ἔχων νοὶ οἱ ἄλλοι τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀγαπήτουν καὶ νὰ τῆς ἐκδηλοῦσων τὸν ἐρωστὰ τους... Ἐκεῖνη δὲ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἶ: ἐχάσῃ... Ἄμα ὀμως γίνῃ σὺζῆτος σας εἶνε ἰσρῇ καὶ ἀπαρβᾶτῃ γιὰ τοῖς ἄλλοις καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της... Καμειτὴ τὴν λοιπὸν ἀπὸ μνηστῆ σας, σὺζῆτος σας...

Ὁ νεαρὸς, βιρῶνος πῆρε καὶ τὰ δυὸ χέρια τοῦ Ἰπλότου καὶ τὰ ἐσφιξε με πάθος.

— Ὡ Ἰπλότα! φωνῆξε, εἶπε εἰτῆ μενὸνὰ ἀγγελιοφόρος τοῦ βασιλεῦς, εἶπε συγχρόως καὶ ἀπεσταλιένος τοῦ Θεοῦ!...

Ναί, ἡ Ἄρτεμις θὰ πρῆθῃ σὲ λίγο τῆνομά μου... Ὅτι γίνῃ σὺζῆτος μου, σὲ μιὰ ὄρα, ἀφοῦ ἐσεῖς δὲν θεωρεῖτε ὡς ἀνιερὸ τὸ γαμο αὐτὸ ὁ ὀποτις θὰ γίνῃ λίγες ὄρες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρῃ της. Γίνετε λοιπὸν ἀπὸ τὴ στιγμῇ οὐτῆ δικὸς μου πατέρας καὶ ἀναλάβετε τὴν φροντιδα νὰ προετοιμάσετε τὴν Ἄρτεμι γιὰ γαμήλιο τελετῇ!...

— Πηγαίνω, εἶπε ἀτῶς ὁ Μπαγιάρ.

Καὶ ὁ ἀτρόμητος καὶ ἀφεγάδιαστος Ἰπλότης βῆκε ἀπὸ τὸ δαίωμα.

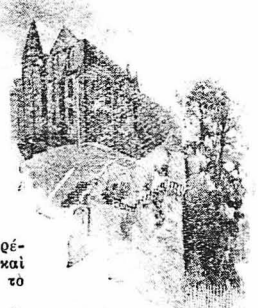
Ἡ Ἄρτεμις Βιλλανδρῶ εἶχε ἀποσφῆθῃ στὸ προσενητήριό της ὅταν τῆ ἀνήγγειλαν εἰς ὁ ἐπιφανῆς ἔξνος της ἱεροῦ τῆν ἀδεια νὰ τὸν δεχθῆ σὲ ἀπόφωσι. Τοῦ τὴν παρεχώρησε ἀμέσως καὶ ὁ γενναίος πολεμιστῆς πῆρε μέσα.

Μόλις τὴν εἶδε δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἐκρηκτὸ ἀίσθημα συγκινήσεως. Φοροῖσε κατάναερα καὶ ἦταν τόσο γλωμῆ πού νόμιζε ὅτι τὸ αἷμα της εἶχε κάψει νὰ κυκλοφορῆ... Τὰ μάτια της ἦσαν κυμακώκνια ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ μιὰ μελανὴ γραμμὴ εἶχε σχηματισθῆ κοντὰ ἀπὸ τὰ βλέφαρά της.

Ἦταν ἡ προσωπικοποίησις τῆς θλίψεως. Στεκόταν ὄρθια μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο σκυλισμένο ὀρθῖνο βωμό καὶ φαίνονταν ὅτι με δυσκολία κρατιόταν στὰ πόδια της.

Τὴ στιγμῇ πού ὁ Ἰπλότης Μπαγιάρ πῆκε μέσα, ἕνα χαρμόγελο σπαραγμοῦ καὶ πόνο ἀντίσας στὸ πρόσωπό της. Ὁ Ἰπλότης ἔκανε ἀμέσως μιὰ βαθεῖα πνέκλιση.

(Ἀκολουθεῖ)

Καὶ τρωμερὸ τῆς σιῆθῃ...

